

Case: Anna är ny på avdelningen

Anna är ny på avdelningen. Hon har under de senaste månaderna både fått lära sig nya arbetsuppgifter men även försökt läsa av avdelningens sociala kultur för att kunna bli en del av gänget. Hon upplever dock att hon inte har helt lätt att smälta in under fikapauser och möten och hon funderar mycket på vad det kan bero på.

Avdelningen är kvinnodominerad och även chefen är kvinna och det skämtas en hel del om de få män som jobbar där. Anna undrar hur de manliga kollegorna tänker kring skämten men har själv inte vågat fråga. Det finns en uttalad vision kring att arbetsplatsen ska arbeta med jämställdhet och social hållbarhet. Det har gått ut ett mejl från företaget till avdelningen att det ska satsas mycket på frågorna det närmaste året.

På avdelningsmötet frågar chefen vad medarbetarna tycker om arbetsplatsen och om det finns jargonger som kan upplevas negativt. Chefen har ofta en skämtsam ton när hon pratar och Anna har ibland svårt att läsa av henne, ifall hon är ironisk eller inte.

– Angående det här mejlet som kom. Hur tycker ni att vi har det här? Är vi jämställda, eller? frågar chefen och vänder sig till en av männen i gruppen.

– Tycker du att jag behandlar dig jämställt?

De flesta börjar skratta, även mannen hon frågade. Anna tycker inte att det är roligt men eftersom mannen inte verkar ta illa upp så säger hon inget. Chefen ritar ett stort "check" i luften efter att ha frågat om det är någon annan som har något att tillägga om jämställdhetsbiten och säger:

– Yes, då har vi avklarat det, då går vi vidare.

En stund senare rullas fikavagnen in med stora kanelbullar. Anna ser fram emot fiket, hon är hungrig och tar en bulle. Kollegan Sofia säger:

– Oj, tar du en hel bulle, vi brukar alltid dela – de är så stora. Men du kanske har en fantastisk ämnesomsättning?

Anna vet inte hur hon ska tänka kring kommentaren men väljer att inte äta upp hela bullen.

Under ett digitalt möte några dagar senare ska en av kollegorna presentera ett förslag om hur arbetsplatsen ska jobba med hbtqi-frågor. Det finns ett erbjudande till

avdelningen om att få bli certifierade och kollegan berättar om tidsåtgången och vad det skulle krävas.

Chefen passar på att ta ett telefonsamtal men ger tummen upp och försvinner ur bild. Anna märker hur en kollega börjar stirra ned på sin telefon istället, en annan person himlar med ögonen och vänder sig bort från kameran. En tredje kollega nickar uppskattande, sätter på sin mikrofon och avbryter genom att säga:

– Bra sak med hbtqi-certifiering, men vi har ju Franco här, vi blir ju upplysta hela tiden. Vi kan ju bara fråga om det är något! Det är ju värre på de arbetsplatser som inte har några hbtqi-personer. Jag och chefen lunchade igår och då pratade vi om det här. Vi båda kom fram till att vi inte behöver någon extra utbildning hos just oss.

Kollegan som höll i punkten blir tyst. Franco är inte närvarande och kan inte kommentera och det blir inga fler funderingar kring en eventuell hbtqi-utbildning och mötet fortsätter med andra frågor när chefen kommer tillbaka i bild.

Under en fikarast senare i veckan diskuteras barn och familjebildning. Det är fredag eftermiddag, det råder en ganska uppsluppen stämning. Någon berättar om en evighetsvab, en annan om sitt barns förskola och en tredje kring hur lite sömn de blir med små barn. Kollegan Josef som sitter en bit bort gäspar stort. Sofia säger:

– Hur kan du som inte ens har barn vara så trött? Eller är det kanske bebistillverkning hemma som pågår? Det kan ju sno nattsömnen?

Hela rummet börja skratta, Josef skrattar till även han. Fatima säger:

– Men det där är väl inte okej att säga? Måste vi alltid prata om barn?

– Alltså, det är en intern jargong, vi kan snacka så om varandra, vi är kompisar. Det är ju på skämt, eller hur? svarar Sofia och vänder sig till Josef som rycker på axlarna.

Anna upplever att stämningen blir lite obekväm och det uppsluppna lägger sig. På vägen tillbaka till skrivbordet säger Sofia till Anna

– Man får aldrig skämta, Fatima ska alltid säga till, det är så trist! Det blir ju olidligt om vi inte kan ha högt i tak här.

Anna vill inte vara jobbig och säger inget om att hon upplevde diskussionen kring barn som jobbig. Hon har själv inga barn och har efter flera missfall landat i att hon inte vill ha barn.

